

Джерело: Читомо

Минулого тижня в Парижі відбулося кілька українських подій, присвячених 200-річчю Тараса Шевченка. Місце проведення – Український культурно-інформаційний дім при Посольстві України в Франції. Шевченка представляли Ірена Карпа, Антон Кушнір і Марина Гримич. Читомо попросило поділитися враженнями від зустрічі з французькою публікою.

Марина Гримич, директор видавництва «Дуліби»

Наша подорож стала можливою завдяки підтримці Міністерства культури України, передусім рішенням молоді і професійної команди топ-менеджерів. Ірена і Антон мали спільну презентацію, на якій представили нестандартні підходи в інтерпретації Шевченка, а я презентувала книгу видавництва “Нора-друк” “Мій Шевченко”, куди увійшли тексти п’яти українських письменників – Євгенії Кононенко, Любка Дереша, Андрія Куркова, Юрія Макарова і мій.

Цікаво, що на кожен з двох подій (принаймні так мені здалося) прийшла на 80% інакша публіка, яка складалася переважно з друзів і персональних шанувальників того чи іншого автора. Решта 20 відсотків відвідувачів наших заходів більш-менш збігалася. Їх склала постійна публіка, яка цікавиться літературно-мистецьким життям в Україні і регулярно відвідує українські літературні заходи в Парижі. Передусім хочеться відзначити активність “Українського літературного клубу” в Парижі, який успішно веде Оксана Мізерак протягом семи років. Це була знайома мені, а головне, зацікавлена публіка. Інший сегмент складали громадські активісти, що гуртуються навколо Українського культурно-інформаційного центру у Франції (директор – Володимир Яценківський).

Моя презентація називалася “Мій Шевченко: історія київської дівчинки, яка народилася в 1960-х рр.” Я спробувала подати динаміку мого сприйняття Шевченка протягом свого життя. Найраніший мій Шевченко — “пасторальний”, я його сприймала через ілюстрації до дитячих видань поета, дякуючи яким малювала собі ідилічний образ українського

села. Потім почався “шкільний радянський” Шевченко, який значною мірою відбивав в українських дітей охоту його читати. Однак мені пощастило, бо в моєму домі був “нерадянський” Шевченко, оскільки мій батько як один із авторів “Шевенківського словника” і як перекладач мав цікаві оповідки про перекладачів українського поета на різні мови світу. Власне, читати Шевченка і читати із задоволенням я почала досить пізно. Найгострішу потребу в його поезії я відчула, будучи в Канаді, замучена ностальгією, і ось там мені “знадобився” “еміграційний” Шевченко, а точніше цикл його творів, написаних у засланні на Оренбуржчині. Останнім “моїм Шевченком” був “пам’ятниковий” Шевченко. Мені довелося стати свідком дивовижного зникнення пам’ятника Шевченку в Оквіль-парку в Торонто і не менш інтригуючої появи пам’ятника Шевченку в Оттаві.

Цікаво, що книжка “Мій Шевченко” виявила, наскільки різні і наскільки подібні сучасні українські письменники поміж собою (принаймні п’ятеро із них).

Антон Кушнір, письменник

На мою персональну думку, раніше планувалося широке відзначення річниці, в тому числі й за кордоном, із проведенням конференцій тощо, але оскільки фінансування зі зрозумілих причин скоротили, то, припускаю, Мінкульт вирішив виконати програму мінімум.

Наприклад, на зустрічі були кілька французів, які навіть не розуміли українську, але прийшли послухати про Шевченка і Майдан. Це, зрозуміло, завжди в плюс, але, на жаль, через організацію й інформування масштаб події вийшов дуже дрібний.